Napsal uživatel Honza Hučín
Neděle, 17 Srpen 2014 18:45

Před nedávnem jste si na FOLKtime.cz mohli přečíst 1. část rozhovoru s Jardou Hnízdilem o znovuzrození skupiny Spolektiv. Dnes vám přinášíme jeho druhou část.

Ano, v tom duchu Vašek psal příspěvek na vaši dosud jedinou desku.

Myslím, že naše pojetí nejen předběhlo dobu, ale svým způsobem je nadčasové, takže není důvod ho měnit. Nemáme s tím problém, protože jsme hudbu už tehdy cítili vnitřně a to cítění se nezměnilo. Dnes hrajeme ve čtyřech, takže se nám aranže nijak složité nezdají. Pravda, nezdály se nám složité ani v šesti lidech, bylo to naše a my jsme se v tom dobře vyznali. Navíc se trpělivý posluchač může k písničkám vracet a nacházet v nich pokaždé něco nového.

Dobře, ale náskok, který jste v 90. letech měli před ostatními, vaší nečinností vyprchal. Nejspíš se dnes nedá mluvit o tom, že byste byli hudbou budoucnosti.

Já se v současné folkové muzice začínám pomalu znovu orientovat, nemám přehled, kolik je kapel, které hrají nebo v minulosti hrály jako my. YouTube je na to skvělá věc, poznáš, o co komu jde a na čem jejich projev stojí. Rozhodně chceme i teď být dobří a dostat se do špičky.

Už jsi říkal, jaké nástroje jste v nové sestavě zatím vypustili. Bylo snadné písničky přearanžovat? Co je vlastně teď základním hudebním kamenem Spolektivu, bez čeho se nelze obejít?

My jsme neměli nikdy nástroje v žádné hierarchii. Některé kapely stavějí na jednom dvou špičkových členech a ostatní jim přihrávají, to u nás nikdy nebylo. Z baskytary jsme udělali melodický nástroj, perkuse mají všude svou funkci. A pokud jde o zpěv – přiznám se, že já sám mám s vokály někdy trochu problém, proto zpívám většinou první hlasy (smích), ale to neznamená, že by ostatní hlasy byly jen harmonická výplň. Lukáš a Martin přišli s velkým množstvím nápadů do vícehlasu, mají pro to zvláštní talent.

Budete mít jako rytmiku pořád perkuse a conga? Zrovna tady se mi zdá, že touto cestou dost kapel prošlo a dospělo ke klasické bicí soupravě.

Ano, toho jsem si taky všiml. A proč my bychom měli být stejní? Proč si nestát za svým, když to celkem umíš? Kdo používá klasickou španělku s nylonovými strunami? Modernizaci vidím spíš v technice a zvuku, na doporučení jsme si pořídili s Martinem kvalitní comba a je to znát. Oba používáme kytarové procesory, to zakomponujeme také. A pozor, nejspíš jsme jediná tuzemská skupina, která používá dechový syntezátor. Tonda je na to fenomenální. Mimochodem – ovládá sopránový, altový i tenorový saxofon, klarinet, basklarinet, víceméně jakoukoliv flétnu.

Trochu jsme ale utekli od otázky na texty. Neměl jsi pocit, že o něčem po dvaceti letech už nemá smysl zpívat?

Zase začnu odjinud. Podle mě bylo logické, že se složitější hudba pojí se složitějšími texty. Texty byly hodně pocitové, aspoň já jsem takové psal, proto se tolik nevázaly na dobu a s radostí zjišťujeme, že mnoho z nich neztratilo sílu výpovědi. Ale u nových písniček budou samozřejmě nové texty, sám jsem jich pár napsal a máme další spolupracovníky, například

Luboše Klejnu. Naopak autorka podstatné části našeho starého repertoáru Alena Kroniková dnes žije v Anglii a už se nám možná v mnoha směrech vzdálila, takže nevím, zda od ní budou nějaké texty. Začala ale opět psát básně v českém jazyce, tak uvidíme.

Pocitové výpovědi se nemění tak často jako výpovědi o době či o aktuálních událostech, to je fakt. Ale i pocity se za bezmála dvacet let změní.

Nevím, čím to je, ale naše texty si můžeš zpívat v pětadvaceti i šedesáti. Milosrdné sestry jsme teď hráli v Havlíčkově Brodě a ihned mě napadlo, že to sedí k penzijní reformě (smích). Nebo Stavitelé chrámů či ...a ticho v sobě o nekonečném běhu za něčím, to vypovídá o otázkách, které si lidé kladou i dnes. Ale vnímám, že se pomalu mění hodnoty lidí, čím dál víc je neláká marný boj o úspěch a kariéru. Takže by jich čím dál víc mohlo rozumět i našim písničkám.

Jsi jako kapelník pes?

Největší pes je Martin. Má úžasnou schopnost postřehnout nedostatek a vyhmátnout ho. A já jsem za to rád a vnímám to jako nezbytné. I když jsme hodně daleko a máme toho hodně za sebou, vím, že musíme ještě spoustu věcí objevit. A musíme k tomu, co děláme, přistupovat s pokorou. Nemůžeme si vůči sobě dovolit žádné úlevy, kompromisy, ústupky.

Vy jste na sebe tu předlouhou dobu počkali. Počkalo na vás taky publikum?

To mě právě docela překvapilo. Aspoň podle Facebooku všichni, kdo nás znali před lety zblízka, jsou moc rádi.

A kolik jich přišlo na váš comebackový koncert?

Hodně, třeba přijeli spolužáci z Humpolce. Jirka Hynek, nás skvělý kamarád, řekl: „Byl jsem u prvního začátku, teď i u druhého a nepoznal jsem rozdíl.“ (smích)

A co v Budějovicích?

Tady chystáme letní koncert 6. srpna v Hroznové ulici, kde paní Kubovcová pořádá různé výstavy a podobné milé akce. Tenhle letní koncert by měl být ochutnávka velkého koncertu 22. listopadu, o kterém jsem už mluvil. Tam bychom měli být v plné sestavě. A v roce 2015 se chceme se Spolektivem objevovat všude tam, kde o nás bude zájem a bude-li to i v našich silách. Jen to bude asi organizačně náročné, přece jenom už nejsme všichni z jednoho města – jeden od Jihlavy, druhý od Jindřichova Hradce, třetí z Tábora, jen já jsem zůstal v Budějovicích. Ovšem všichni se chceme přizpůsobit. Příkladem je pro nás Tonda, bydlí z nás nejdál, ale je z nás možná nejobětavější.

Jak za této situace zkoušíte?

Využíváme hodně internet a elektronickou poštu. Není problém něco nahrát a poslat, ty pak můžeš doma zkoušet s nahrávkou, případně zase posílat druhým své nápady. Máš s kým hrát, i když na tebe hraje z počítače a z beden.

A jak se vaše plány propojily s rodinným a pracovním životem?

Určitě to není jednoduché. Před devatenácti lety jsme všichni rodiny neměli a teď je máme, což na sebe nabaluje spoustu dalších záležitostí. Chápeme, že všechny chod kapely nějak ovlivní, máš za ně odpovědnost. Ve středním věku si to uvědomuješ mnohem víc než v mládí. I proto chceme mít rozjezd pozvolný. Ale budeme rádi za všechny nové kontakty a nové vztahy, budeme poctivě zkoušet na každé vystoupení. Slibujeme, že i kdyby na koncert přišli jen dva posluchači, dostanou ho.

Když se vrátím k vašim plánům na koncertování, kritické bývá obnovit a navázat kontakty. Pár pořadatelů zůstalo, například „telečský" Milan Kolář alias Medvěd, ale hodně festivalů zaniklo, vznikly nové a pro ně jste neznámou kapelou.

Nevím, zda to bude těžké, my jinou volbu nemáme, oprášíme staré kontakty a uvidíme. Nemáme ani co ztratit. Každé mladé, začínající, ambiciózní kapele se přihodí spousta věcí, některé nečekaně vyjdou, věřím, že i nám. Naštěstí nepotřebujeme hrát všude a dvacetkrát do měsíce, tak jsme to ani nikdy neměli.

Vy jste už jednou, v roce 1993, vyhráli Portu, ale myslím, že po tak dlouhé pauze byste se nemuseli zdráhat jít do soutěží opět.

No, s těmi soutěžemi… Tam jsem opatrný, moc se nám do nich nechce. Vidím nadšení mladých kapel, které jsou o generaci mladší, nejsem si vůbec jistý, jak bychom mezi nimi působili. S Cimburou jsme mluvili o účasti na Notování. Nevím, možná za rok. My jsme byli na Portě nejspokojenější, když jsme tam už mohli být jako hosté. V této podobě hostování by se nám na Portu či jinam možná i chtělo. Samozřejmě, pokud tam budou chtít nás.

Soutěže jsou ovšem vynikající příležitostí, jak se zviditelnit, navázat kontakty.

To je určitě zajímavá úvaha. Jen si říkám, jestli se na soutěžích až příliš nežádá mladost a dravost. Když poslouchám staré špičkové rockové kapely, hrají pomalu, nikam se neženou, sedí to na zadku, a přesto to má obrovskou energii.

V rozhovoru před devíti lety jsme diskutovali, zda není Spolektiv příliš vážný. Tehdy jsi mi oponoval, že jste měli hodně veselých věcí, dokonce vyhráli festival Olomoucký tvarůžek. Odrazí se to i v novém repertoáru?

No, to je pěkné (smích). Určitě se humoru nebráníme, ale spíš v instrumentální podobě. Ke vtipným textům nesměřujeme. Cítím velký obdiv k lidem, kteří umějí pohotově a vtipně reagovat na problémy společnosti i na aktuální události. Nebo když má někdo vtipné průpovídky mezi písněmi. Ovšem naše cesta to teď – nejspíš – není.

A co až začnou lidi vykřikovat: „Zahrajte Adamita reggae!"?

Tak že bychom Adamitu oprášili? Je pravda, že to bývalo takové okysličení... Asi ano, takové chvilky, pakárny, jak se říká, patrně dohromady dáme.

Aktuální sestava: Jarda Hnízdil - zpěv a kytary
Renata Švecová - zpěv a perkuse
Martin Jančura - zpěv, kytary a perkuse
Tonda Vidlák - saxofony, klarinety, flétny, dechový syntezátor Diskografie: CD ***...a ticho v sobě*** (nahráno ve studiu AV Servis Vyšší Brod, leden-duben 1994)

Informace o skupině naleznete na
Facebooku
nebo
Bandrone

Termíny vystoupení:
6. 8. České Budějovice – Galerie MARS, Hroznova 8 (od 19,00 hodin)
V srpnu se ještě něco upřesňuje.
17. 9. Lišov (jsme hosty slupiny Rybníkáři)